

Ved de Forsøg med Træplantning, som ere anstillede, antager Udvalget det for godtgjort, at der ved Træplantning paa Klitterne kan vinde, ikke blot en Dæmpning af Sandflugten, men ogsaa i Tiden en Indtægt af Plantningerne paa Klitterne, hvorhos der kan tilveiebringes Skov i mange af de Egne, hvor der nu ingen findes, og hvor den stærkt savnes. Ved Siden af denne Dvereensstemmelse med Lovudkastets Tanke i Almindelighed, har Udvalget troet at burde bringe adskillige Endringer i Forslag. For det Første angaaer Udvalgets Betænkelse den Maade, hvorpaa man har stillet Eierne af den Grund, hvorpaa man tænker at plante. Det vil af Udvalget sees, at Regjeringen har paatænkt at lade Jorden forblive vedkommende Eiers Eiendom, og at man, som Godtgjørelse for den Bemyttelse, man tiltager sig af hans Eiendom, har paatænkt i sin Tid at give ham Halvparten af det Udbytte, som Træplantningen maatte afgive, medens han er fritagen for nogenformigt Deeltagelse i Omkostningerne ved Træplantningen, og desuden vil blive fritagen for den Deel af Klitarbeidet, som paaligger ham ifølge Loven af 1852. Udvalget har ikke troet, at man burde gaæ ind herpaa, men har derimod troet, at man burde fastholde den Tanke, der under Sagens 1ste Behandling blev fremsat af et æret Medlem af Forsamlingen, nemlig, at expropriere Grunden eller paa anden Maade søge at erhverve den. Dette er den første Hovedændring. Man foreslaaer at drage Eieren ud af Sagen ved at tage Eiendommen, enten ved frivillig Overdragelse eller, i Nødsfald, ved Expropriation.

Da Eieren bliver fri for at udrede den ofte byrdefulde $\frac{1}{2}$ af Arbeidet, som er bestemt i Loven af 1852, forsaavidt den paahviler ham, har man troet, at i mange, og maaskee i de fleste, Tilfælde vilde Eieren, der ofte er vanskelig at udfinde, frivillig overgive Eiendommen til Statens frie Raadighed, og derfor har man foreslaaet, at det først skulde forelægges ham, om han frivillig vilde afstræde Eiendommen, og, hvis han nægtede det, har man foreslaaet Expropriation og givet de Reg-

ler i §§ 2, 3, 4, 5 og 6, som man i saa Henseende har troet, at der maatte komme til Anvendelse.

Det andet Hovedspørgsmaal, som man har opfattet, angaaer Amternes Deeltagelse i Foretagendet. Man har ikke næret nogen Tvivl om, at dersom det overlodes frivilligt til Amtene, om de ville tage Deel i Klitternes Beplantning eller ikke, vilde Svaret upaatvivlelig blive Nei; det der vilde bevæge Amtene til ikke at gaæ ind derpaa, har man antaget at være den Omstændighed, at Udgifterne udrædes strax, hvorimod den Indtægt, som Beplantningen kan ventes at ville give, først vil komme efter længere Tids Forløb. Altsaa at overlade Deeltagelsen af Amtene til deres Frivillighed har man ikke troet at kunne hjælpe noget. Man har dernæst taget under Overveielse, hvorvidt det kunde være rigtigt ved et nyt Foretagende, som Klitbeplantningen, at tvinge Amtene til Deeltagelse; det vilde man ikke have nogen Betænkelse ved, saafremt det overhovedet kunde anerkjendes, at Amtsgrændsen var en nogenlunde rigtig Betegnelse for dem, der virkelig vare interesserede i Klitbeplantningen; men en Beplantning af Amtsgrændsen vil vistnok vise, at der til samme Amt hører Mange, som aldeles ikke paa anden Maade ere interesserede i Klitternes Beplantning, end enhver anden Borger i Staten kan ansees for at være, medens vistnok de, der ligge Klitterne nærmere, ere i høi Grad interesserede. Det er dette, der har bevæget Udvalget til at foreslaae, at Staten alene skal overtage Arbeidet ved Klitternes Beplantning, og i Dvereensstemmelse dermed har man foreslaaet en Ændring til § 1.

Udvalgets § 2 er bleven noget udstykket. Hovedbestanddelen deraf er indeholdt i den af Udvalget foreslaaede nye § 7. Man har imidlertid troet at maatte foreslaae et Par ikke væsentlige Ændringer i Bestemmelserne, saaledes som de ere indeholdte i § 2. Den første angaaer Bemyttelsen af de mellem Klitterne liggende Gletter. Det er i Udvalget foreslaaet, at Eieren alene skulde have Ret til at benytte dem til Højbjergning, men Udvalget har